

«Ens hi deixarem fins l'última gota de suor per treure això endavant»

Miquel Àngel Muñoz reflexiona sobre el seu nou rol al capdavant de l'Olot, el futur immediat de l'equip i la seva recent experiència a la Xina

«Ens hi deixarem fins l'última gota de suor per treure això endavant»

Sense gaire marge de maniobra ni temps per pensar, l'adeu sobtat de Gabri va col·locar Miquel Àngel Muñoz al capdavant d'un equip tocat però ni de bon tros enfonsat. El seu debut, al camp de l'Atzeneta, es tancava amb una victòria per a l'esperança. El tècnic gironí diu la seva sobre tot això.

Primer partit, primers tres punts. Millor, impossible?

La veritat és que sí. Començar amb una victòria sempre dona una energia extra, més tot el que pugui venir a partir d'ara. La qüestió era canviar una mica les sensacions perquè portem un any molt complicat en general. Pel coronavirus, per les lesions, les absències i les aturades. Les coses no se'ns han posat a favor. I patim. El club, la gent que en formem part, l'entorn. Semblava que havíem començat a remuntar una mica amb les dues primeres victòries en aquesta segona fase, però van venir després dues clatellades més, el que va instal·lar un ambient de neguit entre tots: l'afició, sobretot, els nostres socis, la junta i els jugadors, que al cap i a la fi són els veritables protagonistes. Guanyar ha sigut molt positiu.

Amb quins ànims el rep el vestidor?

Ara semblaré molt populista, però el grup de jugadors que hi ha en aquest vestidor està format per persones espectaculars. Són grans futbolistes i grans professionals. Gent amb molta ambició i ganes de redreçar la situació. Les mateixes ganes que hi havia abans. No tinc cap dubte que es deixaran fins l'última gota de suor per tirar això endavant. Així es va guanyar el dissabte. I això que les circumstàncies que envoltaven el partit eren contràries a nosaltres. Es van sobreposar a tot i se'n van sortir.

L'adeu de Gabri, el seu nomenament. Tot va ser molt ràpid.

Jo ja tinc una certa edat i fa molt de temps que estic vinculat en el món del futbol. Els temps cada cop s'escurcen més i per això tot va anar així de ràpid. Queden ben poques jornades, les coses no surten i Gabri i el club prenen una decisió. Nosaltres ja estàvem treballant allà, al cos tècnic. La directiva ens va dir que érem els encarregats de tirar això endavant, amb total confiança. Així va ser.

Li va sorprendre la marxa de Gabri i estava preparat per assumir-ne el relleu?

Preparat, sí. Porto molt anys entrenant. No vull tirar-me flors, ni molt menys, però he pogut estar en equips de cert nivell competitiu, com pot ser el Girona o el seu juvenil de Divisió d'Honor. A part, tinc experiència a l'estranger. La meva preparació és absoluta, sobretot perquè la confiança dels que m'envolten és màxima. Si ho esperava? Això mai s'espera, les coses van com van. Fa un any arribava per ser el coordinador de la base i fa poc vaig passar a ajudar a les tasques que em demanava l'entrenador.

És una responsabilitat molt gran?

Sí. Però també l'orgull que em permet representar un club com l'Olot. Vaig viure moltes emocions en la coordinació i també és un orgull integrar un cos tècnic d'un equip de Segona B. M'agrada estar a l'abast i ajudar a moltes persones. Tot això supera qualsevol mena de responsabilitat. Els entrenadors trebalem per la gent, pels socis i pels seguidors. La resta, sobra.

Què li ha passat a l'Olot per arribar a aquesta situació?

Primer, no hi crec en la sort. Ni la mala ni la bona. Crec en el treball. La constància és el que et porta a determinats llocs. Sincerament, penso que l'any passat es va acabar amb un nivell espectacular. Potser l'Olot rendia per sobre del que podia. Quan això passa, el vent bufa sempre a favor. De cop i volta arriba la pandèmia i es talla tot. La competició no es va poder reiniciar fins mesos després. Una nova temporada i l'equip, encara amb l'eufòria intacta, ha de començar més tard fent-ho al camp del Nàstic. Es generen unes expectatives i a la tercera o quarta jornada, estàs amb zero punts. Tot això provoca neguit. Quan s'aixeca el cap, t'has d'aturar de nou. Els partits s'acumulen, apareixen les lesions. Vull dir que és un cúmul de tot plegat. Et trobes lluitant per coses que no t'imaginaves mesos enrere, el que dispara els dubtes. Tot això ens ha dut en aquesta situació.

Abans de l'Olot, se'n va a entrenar a la Xina. Què li aporta aquesta experiència?

Em va donar aquella tranquil·litat necessària per valorar les coses d'una altra manera i adonar-me de tot allò que fins aquell moment m'havia passat desapercebut. Vaig veure que no estem tan malament com ens pensem. De tot es pot aprendre. De nosaltres també. Hi ha coses millors del que creiem. Em va permetre veure la realitat per sobre d'on està cadascú, el que dona molta pau. És l'experiència més gran que he tret, la de poder ajudar. És una societat diferent amb la qual pots pujar un esglaó, veure on ets més útil per donar un cop de mà a la gent.

Què ho fa això? El context, la gent, el país?

La seva manera de ser i també la meva. Una suma de tot plegat. Vaig anar a un país desconegut, fora de la meva zona de confort. Això et fa posar en guàrdia perquè som éssers humans. No em quedava cap altra cosa que integrar-me. Aquest procés m'ha ajudat a veure coses de la nostra societat, l'occidental, que abans passava per alt.

Per exemple?

Les emocions que pot tenir un futbolista quan guanya o quan perd. Abans em centrava més en mi mateix i això és un error molt gran. Ens hem de focalitzar en els altres. L'èxit, i no parlo només d'un entrenador sinó d'una persona en relació a la societat, depèn de si es pensa o no en la resta. Amb les seves actuacions per fer el millor.

Ara vivim en la societat del jo, jo i jo. He fet això, he aconseguit allò altre. I estem completament equivocats. Aprofito per dir que l'Olot pensa així. Ens els seus socis i seguidors. En els projectes socials. He vingut a parar a un lloc on em trobo com un peix dins de l'aigua. L'essència d'aquest club és la que estic explicant.

Se salvi o no la categoria, vostè ja té clar què farà la temporada vinent?
València Mestalla. És l'únic que ara mateix tinc al cap. No penso en cap altra cosa.

Anys enrere va formar part del Girona, arribant al cos tècnic de la primera plantilla. Com veu ara l'equip? Afortunadament, s'ha tingut no sé si la paciència o ha sigut per força, la idea de mantenir l'entrenador. S'està visquent un any amb moltíssimes adversitats, per lesions, sancions i el coronavirus. És per tornar-se boig. Malgrat tot, mai s'ha desviat del seu camí. I això que l'entorn pica, bombardeja i erosiona. Perquè pujar al carro dels guanyadors és molt fàcil. Però el Girona ha sabut estar tranquil. Ara se n'està sortint. Ho farà d'una manera més maca o més lletja, però s'està treient el millor rendiment possible a còpia de caràcter i compromís cap a una idea de treball. Felicito en Francisco i el seu cos tècnic. Això s'uneix a la millor versió dels jugadors. Molts d'ells, maltractats per una part dels aficionats com li ha passat a en Gumbau. Que ja n'hi ha prou. Si es digués Gumbawoski i ens l'hagués cedit el City, tots tindríem més paciència i diríem que és molt bo. Però és en Gerard Gumbau, de Campllong. Hem d'aprendre a respectar, valorar, protegir i estimar el que és nostre.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/esports/2021/05/04/hi-deixarem-fins-lultima-gota/1103444.html?utm_source=rss